

Udvisning af herboende udlændinge kan udgøre et indgreb i udlændingens privat- og familieliv efter artikel 8, stk. 1.

I disse tilfælde vil det være afgørende, om udvisningen opfylder kravene i artikel 8, stk. 2. Herefter skal udvisningen være i overensstemmelse med loven og være nødvendig i et demokratisk samfund, bl.a. af hensyn til den nationale sikkerhed eller forebyggelse af uro eller forbrydelse.

I den proportionalitetsafvejning, som skal foretages efter artikel 8, stk. 2, indgår bl.a. udlændingens tilknytning til opholdslandet, tilknytningen til oprindelseslandet ud over det formelle statsborgerskab samt karakteren af den begåede kriminalitet, herunder længden af den idømte straf samt tidligere straffe.

Det er regeringens klare synspunkt, at overtrædelse af våbenlovgivningen er alvorlig kriminalitet. Som den seneste tids episoder med skyderier og knivstikkeri har vist, er det kriminalitet, der indebærer alvorlig fare for andre menneskers liv. Der er tale om en lille gruppe, der skaber utryghed og frygt og ødelægger dagligdagen for andre, som er helt uden tilknytning til det kriminelle miljø. Brug af knive og skydevåben i forbindelse med bandekriminalitet er særlig skadeligt for den offentlige sikkerhed. Det er helt nødvendigt i et demokratisk samfund at genskabe trygheden og gribe hurtigt ind, således at denne helt uacceptable adfærd stoppes. Det gør regeringen bl.a. ved at skærpe mulighederne for udvisning af de personer i miljøet, der ikke har dansk statsborgerskab. Det kan medvirke til at forebygge yderligere uro og forbrydelser.

Den konkrete vurdering af, om der i de enkelte tilfælde skal ske udvisning efter § 22, nr. 8, vil skulle foretages af domstolene. Det gælder også vurderingen efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har bl.a. tilkendegivet, at bandekriminalitet (»gang violence«) er et socialt fænomen, som er særlig skadeligt for den offentlige sikkerhed og forebyggelsen af uro og forbrydelse. I klagesagen 34029/05, Hung Phi Tran mod Norge (afgørelse af 14. juni 2007), fandt Domstolen således, at udvisning af en vietnameser, der var blevet idømt 3 års fængsel, heraf to års betinget fængsel, for to tilfælde af voldeligt overfald i form af knivstikkeri og slag med en jernstang samt medvirken til »gang violence«, hvori der var anvendt knive og skydevåben, for at være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og derfor nødvendig i et demokratisk samfund. Den pågældende var kommet til Norge som kvoteflygtning, da han var 12 år, efter 3 års ophold i Malaysia. På afgørelsestidspunktet havde han

opholdt sig 11 år i Norge sammen med sine forældre og to søskende. Flertallet i den norske Højesteret havde bl.a. udtalt, at der ikke var grundlag for at behandle overtrædelser i form af voldelige overfald på anden vis end narkoforbrydelser og seksuelle forbrydelser. Menneskerettighedsdomstolen tilsluttede sig flertallets vurdering af, at der var tale om alvorlig kriminalitet, og udtalte, at frihedsstraffens længde ikke betød, at udvisningen ikke var begrundet i vigtige offentlige interesser. På trods af den pågældendes tilknytning til Norge fandt Domstolen, at han havde stærke bånd til Vietnam, og at hans tilbagevenden ikke ville medføre for store vanskeligheder. Den pågældende var født i Vietnam og havde tilbragt de første ni år af sit liv der. Han havde en onkel og to fætre/kusiner i Vietnam, som hans familie i Norge havde bevaret en vis kontakt til. Endvidere havde han i Norge bevaret tætte bånd til det vietnamesiske miljø og sprog.

I sagen henviste Domstolen til en anden klagesag 46410/99, Üner mod Nederlandene, for så vidt angår den konkrete afvejning efter artikel 8, stk. 2. I denne sag blev en tyrkisk statsborger udvist af Holland efter en dom på 7 års fængsel for drab og overfald. Den pågældende havde under et skænderi på en café trukket en pistol og skudt en mand i benet. Uden for caféen kom han i slagsmål med en ven til den sårede. Vennen blev skudt i hovedet og døde. Den tyrkiske statsborger var kommet til Nederlandene i 1981 og havde haft ophold der i 15 år på tidspunktet for udvisningsafgørelsen. Domstolen fandt, at udvisningen var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, uanset at den pågældende havde en hollandsk samlever, med hvem han havde to mindre børn.

2.3.6. Generel skærpelse aflængden af indrejseforbud

Regeringen og Dansk Folkeparti finder endvidere, at længden af de indrejseforbud, der meddeles i forbindelse med en afgørelse eller en dom om udvisning, generelt skal skærpes, således at det markeres, at udvisning er en alvorlig retsfølge.

Det foreslås således, at længden af indrejseforbudene forhøjes med henholdsvis et og to år.

Det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at indgreb i udlændingens privat- og familieliv skal stå i rimeligt forhold til de formål, indgrebet (udvisningen) skal varetage. Denne proportionalitetsafvejning foretages på baggrund af en samlet og konkret vurdering af en række elementer. Et af disse elementer er længden af det indrejseforbud, som den pågældende udlænding vil få som følge af udvisningen.